

ПРО ДІТОЧОК ЩОДЕННІ МАМИНІ ТУРБОТИ

Мати-героїня Ольга Кирилук вважає залізницю єдиною своєю годувальницею

Якщо бути матір'ю – покликання кожної жінки, то багатодітна мати – це, враховуючи сучасний стан речей, справжній подвиг, зважитися на який неможливо без розуміння і готовності присвятити все життя найдорожчому, проте не найлегшому обов'язку – турботі та вихованню діток. Двірник станції Заліщики Ольга Кирилук – мати-героїня, вона народила, виховала і поставила на ноги шестеро діточок, бере активну участь у вихованні вже п'яťох онуків та єдина годувальниця великої сім'ї, оскільки її чоловік – інвалід. Попри все це, пані Ольга – оптимістка, завжди задоволена життям, а її внутрішньої любові та душевної енергії, здається, вистачило б на увесь світ.

У розмові з кореспондентом газети Ольга Кирилук зізнається, що подружжя не ставило собі за мету "покрачити демографічну ситуацію в країні". Навпаки – після ранньої смерті другої дитини вони з чоловіком засумнівалися, чи народжуватимуть ще дітей, щоб, бори́ни Боже, не довелось вдруге пережити таке горе. Однак Господь розпорядився по-своєму – згодом у пари з'явилося ще п'яťтеро діток.

Зараз найстаршій дочці Зоряні 27 років, вона вже й сама є матір'ю двох дітей. Ще двоє діточок виховує син Дмитро. П'яťого онука батькам подарувала дочка Марійка. Попри те, що троє старших дітей уже дорослі, мають свої сім'ї та живуть окремо, пані Ольга досі називає їх по-материнськи пестливо, а внуками переймається так, ніби це також її діти. Буває, навіть обурюється: "Внуками я вже не керую, можу лише підказати.

От найстаршому з них ще й шести років нема, а його вже хочуть давати до школи. Мені прикро, що у хлопчика хочуть "відібрати" рік дитинства, однак моїх порад уже не слухають".

Трійко молодших дітей ще школярі, тож досі живуть у батьківській хаті: дві дівчинки – 15-річна Христинка і 12-річна Надійка та наймолодший Юрчик, який всього на чотири роки старший за свого 6-річного племінника. Прикметно, що більшість дітей самі обра-

Склалося так, що після складної операції на серці чоловік Ольги Кирилук став інвалідом. Він завжди був надійною опорою дружині та сім'ї загалом, однак уже дев'ять років непрацездатний, тож влаштувати дітей у житті багатодітній матері довелось самотужки. "Може, не все відбулося так, як хотілося, але зробила все, що змогла", – зізнається Ольга Кирилук. Старша дочка закінчила Чернівецьке швейне училище, Дмитро вчився на сто-

мося розумно витратити кожен зароблену копійку, натомість у школі регулярно вимагають гроші на зайві речі. Чи то спеціальні предметні зошити, які в принципі так і залишаються невикористаними, чи то диски, які ми не маємо на чому транслювати, чи ще якісь вигадки... Незадоволена я й теперішньою

Вочевидь, зі своїми обов'язками на станції пані Ольга справляється добре, всюди чисто та по-домашньому затишно. Зі скороченням кількості прибиральниць на станції роботи в неї відчутно додалось, натомість оклад не збільшився. Утім відстоювати свої права не береться, каже, що роботу дуже цінує, а бажаючих на її місце знайшлося б чимало.

– Хотілося б більшого сприяння з боку залізниці. Знаю, прикладом, що практикувалася така річ, як безвідсоткова позика для працівників, нам би вона зараз дуже згодилася. Двоє молодших діток часто мають проблеми зі здоров'ям, і поїхати в дитячий табір на морське узбережжя їм було б дуже доречно. Та, попри все, вдячна Богові за те, що є робота і зарплата, вона нас дуже рятує. Крім того, маю щастя працювати в чудовому колективі, який завжди з розумінням ставиться до моїх клопотів та негараздів, – із вдячністю розповідає Ольга Кирилук.

Колеги своєю чергою теж відгукуються про Ольгу Кирилук тепло та навіть зі захопленням. Квитковий касир станції Заліщики Любов Пельо каже, що просто дивується, як вона спробує з мізерною зарплатою утримувати таку велику сім'ю і при тому не втрачає оптимізму та позитивного світосприйняття.

– Разом з Ольгою ми працюємо вже 15 років. Весь цей час я просто дивуюся її жіночій мудрості, витривалості та материнській турботі. Зараз буває складно дати собі раду і з однією дитиною, а вона виростила та виховала шестеро. Усі вони завжди доглянуті, охайні, дуже чемні та найголовніше – із радісним блиском в очах. Нам інколи буває навіть незручно хизуватися якимись об'єктами, у той час як усі її витрати – виключно на дітей. Інколи навіть шкода – у час, коли всі діти вже вчаться за комп'ютерами, їй залишається тільки мріяти про це, – ділиться міркуваннями Любов Пельо.

Нарікати на життя у пані Ольги просто немає часу: народження дітей, їхні перші кроки, Святе причастя, шкільні перипетії, весілля... Усе її життя – постійні події. У безперервній життєвій метушні вона й незчулася, як діти повиростали. Старші вже дякують за "муштру", яку пройшли вдома. А мати не перестає дякувати Богові за те, що її діти вирости добрими, порядними людьми.

Оксана ЛОЇК

На фото: (вгорі) Ольга Кирилук із молодшими дітьми
Фото автора та зі сімейного архіву Ольги Кирилук

ли собі імена, адже народилися у дні вшанування святих чи напередодні.

Мабуть, недаремно кажуть: "Що сильніша людина – то більше випробувань випадає на її долю".

ляра у Борщівському агротехнічному коледжі, Марійка закінчила Заліщицький аграрний коледж. Схоже майбутнє "малює" і трьом молодшим дітям. Сподіватися на більше та краще не доводиться – бракує грошей.

– Я добре розумію, що освіта – дуже важлива річ у житті людини. І тільки шкільної освіти недостатньо. Лише у вищому чи спеціалізованому навчальному закладі усвідомлюєш, що тобі потрібно у житті, і вже по-іншому розумієш науку. Однак як би я не хотіла, молодшим дітям теж не можу дати вищу освіту, адже навіть за умови, що вона буде безкоштовною, на проживання та харчування у чужому місті потрібні кошти, а їх нема. Тож відпустити дітей далеко від дому не можу. Загалом усі діти вчаться добре, а от найменший Юрчик уже відтепер мріє стати машиністом. З одного боку не хочу розчарувати його, з іншого – попереджаю, що це дуже складна та відповідальна професія, і для цього потрібно особливо ретельно вчити точні науки, – ділиться роздумами мати.

Ще одна гостра тема для сім'ї Кирилуків – школа. Вона "втягує" з дому практично всі сімейні доходи, а діти все одно нерідко виглядають на фоні інших "білими воронами".

– До школи маю багато зауважень. Ми в сім'ї рахуємо та старає-

вчительською методикою навчання: двічі ніхто пояснювати не буде, не зрозумів із першого разу – наймай репетитора. Гірко чути від дітей, що лише у них чогось нема, але я намагаюся пояснити їм, що справді не можу придбати те, про що просять. Та що там говорити, навіть на обід не завжди є що дати, – зізнається мати.

Єдиною фінансовою рятівницею для сім'ї є залізниця. Тут Ольга Кирилук працює вже 21 рік. Хоча і дід, і мати були залізничниками, сама піти їхнім професійним шляхом замолоду не мала бажання. Спочатку опанувала кулінарію і навіть має певний робочий стаж у цій сфері. Однак згодом під час чергової декретної відпустки довідалася, що на станції Заліщики з'явилася вакантна посада двірника. Робота поблизу дому була зручною, оскільки завжди можна було зазирнути до маленьких дітей.

– Спочатку було трохи соромно працювати прибиральницею, але згодом звикла, і навіть коли мені пропонували опанувати якусь залізничну професію, щоб просуватися кар'єрою, я відмовилася, скажу відверто – злякалася відповідальності. Думала, що діти заважатимуть справлятися з професійними обов'язками. Тепер у 47 років щось змінювати вже, мабуть, пізно, – зізнається Ольга Кирилук.

